

Ο Εσπερινός της Συγγνώμης

/ Γνώμες

Μέ τόν έσπερινό τής συγγνώμης, πού τελεΐται τό έσπέρας τής Κυριακής τής Τυρινής, ή Έκκλησία τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἀνοίγει τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ἡ κατανυκτική αὐτή περίοδος μετανοίας προσφέρεται ὡς τρόπος ζωῆς. Τρόπος ζωῆς πού θά φέρει τήν συγχώρηση ἀπό τόν Θεό, ἀλλά καί ἀπό τοὺς ἄλλους ἀδελφούς μας. Καί εἶναι πολύ χαρακτηριστικό αὐτό πού ἔχει γραφεῖ: “τό συγ-χωρῶ σημαίνει πὼς χωρῶ μαζί μέ τόν Θεό, μαζί μέ τοὺς συνανθρώπους μου”. Μέ τή συγχώρηση δέν παίρνουμε μιά ἀπλή ἄφεση ἁμαρτιῶν – πού εἶναι μιά νομική ἀντίληψη τής σωτηρίας. Ἀλλά μέ τή συγχώρηση μέ τό Θεό ὁ ὠκεανός τής θείας ἀγαθότητος ἐξαφανίζει τίς ἀνθρώπινες ἁμαρτίες. Καί ἔτσι στήν πλήρη της πραγματικότητα ἡ συγχώρηση γίνεται κοινωνία Χριστοῦ καί τής Βασιλείας Αὐτοῦ.

Κατά τήν διάρκεια τής πορείας μας ἄς ἀλληλοστηριζόμαστε στήν ἀδυναμία μας, ἄς ἀλληλοσυγχωρούμαστε ξεχνώντας ὅλες τίς διαφορές, ἄς ἀλληλοπροστατεύομαστε ὥστε ὅλοι νά φτάσουμε τόν προορισμό μας. Αὐτό πού πρέπει οὐσιαστικά νά ζήσουμε εἶναι ὅτι ὁ Θεός μᾶς καλεῖ σέ μιά μοναδική ἐνότητα μέ τή συγγνώμη πού θά προσφέρουμε ὁ ἓνας στόν ἄλλον. Καί αὐτό γιατί οἱ

χριστιανοί δέν είμαστε κάστα, αλλά ζύμη.

Άς γονατίσουμε, λοιπόν, τώρα μπροστά στήν εικόνα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας, στόν Ἐπίσκοπό μας, στούς Πατέρες μας, στούς ἀδελφούς μας, ἄς τούς ζητήσουμε νά μᾶς συγχωρέσουν, ἔχουν τόσα πολλά νά μᾶς συγχωρέσουν. Άς συγχωρέσουμε κι ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Ἡ συγχώρεση δέν ἀρχίζει τήν στιγμή πού βασιλεύουν ἡ εἰρήνη, ἡ γαλήνη καί ἡ χαρά· ἡ συγχώρεση ἀρχίζει τή στιγμή πού παίρνουμε στούς ὤμους μας “ἀλλήλων τά βάρη” καί τό πρῶτο καί βαρύτερο φορτίο εἶναι ἡ προσωπικότητα τοῦ ἄλλου, αὐτό πού ἐκεῖνος εἶναι, καί ὄχι μόνο αὐτό πού κάνει ἢ πού δέν κάνει. Ἄν χρειαστεῖ ἄς μεταφέρουμε τόν ἄλλο μέ τόν τρόπο πού ὁ Χριστός μετέφερε τό Σταυρό του, σάν τύπο βασανισμοῦ καί πόνου καί θανάτου, ἄς μήν ἀφήσουμε ὅμως μέ κανέναν τρόπο τόν ἄλλο πίσω χωρίς τή συγγνώμη μας.

Μητροπολίτη Φαναρίου Αγαθαγγέλου